

Michael Mansfield
Sötét sarok

Michael Mansfield
Sötét sarok

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2022

ISBN 978-963-453-774-8

Írta: Michael Mansfield

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 140. esztendejében, 2022-ben.

A Magyar Könyvkiadók és

Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Előszó	6
Érkezés Upper-Swanlonba	
1.	11
2.	16
3.	21
4.	33
5.	40
6.	48
7.	55
8.	58
9.	63
10.	76
11.	81
12.	84
13.	90
14.	94
15.	99
16.	104
17.	109
18.	118
19.	128
20.	136
21.	142
22.	151
23.	162
24.	166
25.	171
26.	174
27.	181
28.	188
29.	199
30.	205
31.	220
EPILÓGUS	222
EPILÓGUS UTÁN...	231

Előszó

Két évvel korábban...

Hugh Salisby kapitány lenézett a kezeire. Remegtek az ujjai.

Gyűlölte ezt az érzést, de nem sokat tehetett ellene. Egyedül azért hálálkodott a sorsnak, hogy ez a fajta gyengeség csak nagyon ritkán fordul elő vele.

Persze, egy rideg és önmagában is viszolygást keltő hullaházban talán természetes, ha az ember összerázkódik, vagy remeg.

Salisby, engedve a felszólításnak, belépett a hullakamrába. Mellette Exeter államügyésze, és a nyomozást végző hadnagy lépdelt. Őt magát tanúnak idézték be, hogy azonosítsa a holttestet.

A holttestet...

Megrázkódott a gondolatra, hogy az a lány már nem egyéb, mint egy életelen test...

Ismerte Rachel Warmere-t, legalább is találkoztak már néhányszor. Egy éve látta először. Túl kevésnek bizonyult ez az idő ahhoz, hogy elfeledje azt az üdeséget, amit a lány képviselt. Az egyetemi szemeszter kezdete előtt érkezett és útbaigazítást kért tőle Perthwell-ben. Salisbynek éppen a szomszédos Swanlonban, az Egyetemvárosban volt dolga, és felajánlotta, hogy elviszi. Amikor a lány igéző mosollyal beült a járőrökocsijába, Salisbyvel madarat lehetett volna fogatni. Bevallotta magának, hogy nem látott még szebb jelenséget a világon ennél a leányzónál. Ha akkor és ott bármit kért volna tőle Rachel, biztosan megteszi neki...

Valamivel több, mint két hete találkozott vele utoljára. A lány az egyik Perthwell-i étteremben vacsorázott. Rachel szinte nem evilági jelenségnek

tűnt és Salisby le sem tudta venni róla a szemét. Ennek az estélyi ruhába bujtatott tündérnek a látványa teljesen betöltötte a tudatát.

Rachel is észrevette és mosolyogva biccentett felé, de nem invitálta az asztalához, noha...

Noha egyedül vacsorázott.

Salisby nem tulajdonított akkor ennek nagy jelentőséget, de utólag elég különösnek hatott, hogy egy ilyen káprázatos hölgy magányosan jelenik meg egy étteremben.

Megborzongatták az emlékek a gyönyörű Rachel Warmere-ről, aki...

Aki mára már csak egy élettelen test...

A hadnagy rideg hangja csendült fel a félelmetesen visszhangzó helyiségben.

– Kérem, kapitány úr. Legyen kedves megtekinteni az áldozatot.

Salisby ádámcsutkája hevesen járt fel és alá. Megköszörülte a torkát és megpróbálta a hivatalosság köntösébe tuszkolni a szorongását.

Ám amikor fellebbentették a leplet a holttest arcáról, úgy szisszent fel, mintha a lábujjára tiport volna egy kíméletlen cipősarok. Fújtatott néhányat, hogy elkerülje a feltörő rosszullétet, ami orvul megkörnyékezte.

A rideg fémlapon egy üres tekintetű lény hevert, ami csak a legelnagyoltabb külső jegyekben emlékeztetett Rachel Warmere-re. Salisby csak nagy nehézség árán tudta kijelenteni, hogy ő az.

Ő volt. És valahogy mégsem.

Ahogy erőt vett magát, hogy másodszor is rápillantson, Salisby lassan felmérte a lányon beállt érthetetlen változásokat.

Megdöbbentette az a nyersesség, amivel Rachel megfosztatott mindattól, ami olyan különlegessé tette. Mindaz a finomság és kellem eltűnt róla, ami légies szépségét kölcsönözte. Kiszáradt bőré, elhasználódott testű, nőnemű múmiaként hevert előtte, akinek legapróbb arcvonását is az idő könyörtelen terrortámadása csúfította el. Mintha két hét alatt hatvan évet öregedett volna.

A másik dolog, ami megborzongatta Salisbyt, az üresség volt. A lány tekintete mindig is az értelemről és a jóindulatról sugárzott. Most, ahogy a meredt tekintetét bámulta, csak az ürességet, a közönyt és a halál rettentő kínjait olvashatta ki onnét. És a rémület fagyott, elszíneződött ákom-bákomjait az aszott bőrén.

Salisby ismét köhintett egyet, aztán félreállt. Észre sem vette, hogy a főügyész és a nyomozóhadnagy összenéznek felette. Amint kicsit jobban érezte magát, kinyögte:

– Igen... Ő Rachel Warmere... Tudnak már valamit, uraim?

A nyomozó felelőssége tudatában kihúzta magát.

– Semmit. Szinte semmit. Csak azt, amit mindenki. Hogy Rachel Warmere egy gazdag árva volt, se kutyája, se macskája. Swanlonban kívánt hit tudományi ismereteket szerezni. Fél éve kimaradt az Egyetemről és a tanárok sem tudtak semmit felőle. Valószínűleg ön látta utoljára élve, kapitány. Tizenkét napja holtan találták Exeterben. Nincs külsérelmi nyom, árulkodó jel. Egyszerűen meghalt, mert nem akart élni. Tartok tőle, hogy öngyilkosság történt. Kitűnő kollégám is így véli.

– Öngyilkosság? – kérdezte Salisby. – Ugyan, mi oka lehetett volna öngyilkosságra?

– Hát az a fizimiska, amit látunk – tette fel a költői kérdést az államügyész –, vajon nem lehet kellő indok?

– Úgy véli, valami kór támadta meg vagy valami elképzelhetetlen átok folytán megcsúnyult és ezt nem tudta feldolgozni magában?

– Eleresztettem a fülem mellett a gúnyos felhangot, Salisby. De ezt levonva tulajdonképpen úgy gondoljuk, hogy ez történhetett. Feltételezhetően méreggel végzett magával, bár ebben a ronccsa aszalódott testben képtelenség lenne bármit is kimutatni. Nos, öngyilkosság, Salisby, és kész.

Perthwell és Swanlon rendőrkapitánya nem hitt a fülének. De nem szólt egyetlen szót sem. Inkább mindent elraktározott magában.

Még akkor is hitetlenül csóválta a fejét, amikor kilépett a hullaházból a semmivel sem melegebb folyosóra.

*

A szikár férfi némán várakozott a kórházzal átellenben, egy sarok fedezékében. Az Alphington Streetről jól rálátás esett az Exe-hídra és az alatta kanyargó Exe folyóra. Még a múzeum csónakkiállítását is észrevehette, ami vagy száznegyven együtt ringatózó hajókülönlegességet jelentett egy szűk csatornában felsorakozva. Dzsunka, ősrégi vontatógőzös, gyöngyhalász-hajó és ki tudja, hány patinás régiség zsúfolódott össze abban a keskeny, víz áztatta nyiladékbán, ami az exeteri Tengerészeti Múzeum tulajdonát képezte. A férfi a fülére húzta a sötét kötött sapkát, és míg türelmesen várakozott, végigjáratta szemeit a panorámán.

Csak akkor fordította figyelmét a kórház felé, amikor mozgás támadt a hátsó bejárat táján. Tudta jól, a halottasház felől igyekszik valaki kifelé a szabadba...

Ahogy megpillantotta a megfigyelt személyt, akire mindeddig várt, feltűnés nélkül odasétált a telefonfülkéhez és tárcsázott.

*

Az Upper-Swanlon-i Agrobane Hittudományi Egyetem egyik kihalt folyosóján, egy apró tanári szobában megcsörrent a telefon.

A férfi, aki felemelte a kagylót, átszellemült tekintettel meredt maga elé, mintha éppen meditáció közben zavarták volna meg.

Nem szólt bele a kagylóba, hanem némán hallgatta a vonal túlsó feléről áradó információkat. Ezután egy mordulásához hasonló hanggal jelezte, hogy megértette a hallott üzenetet, majd letette a készüléket.

Szemei – mindent látó, titkok örvényébe merült szemek – újra a révület fogságába kerültek. Némi várakozás után a testes férfi felemelkedett a helyéről, hogy engedelmeskedjen a fül számára megérthetetlen parancsoknak.

Ezt követően a szoba egyik sarkában álló, hatalmas tölgyfa-szekrény ajtajához lépett és kinyitotta...

Napjainkban...

Érkezés Upper-Swanlonba

1.

Vasárnap...

Szürkeség. Szemcsés, alaktalan szürkeség.

Pontosan olyan, mint egy túl erős digitális *zoommal* készült kép. Egy gyenge fotó. Félig éber éjszakák üres látomásai, míg felvirrad végre a semmiféle megújulást nem ígérő hajnal.

Aztán menetrend szerint jön hozzá a fájdalom...

Philip Glenvenor nagy nehézséggel felült a vendégszoba puha ágyában. Néhány percet úszott csupán a *sehollétben*, az álomtalan kábulat és az ébredés köztes állapotában, máris felajzott ijéként feszült meg a teste. Keze ökölbe szorult és képtelen volt kordában tartani a belsejében felébredő fájdalmat.

Mint minden reggel, első mozdulatként ma is az ágy mellé készített fecskendőért nyúlt. Az elképesztően vékony acéltűn keresztül egy gyors, gyakorlott mozdulattal beerőszakolta combjába az anyagot, ami arra hivatott, hogy gyökerestül kitépje a fájdalmat. De csak egy időre. Csak egy rövid időre.

Hányszor és hányszor húzott párhuzamot önmaga és egy drogos között! Hányszor érezte ezt, miközben bőre alá erőltette a szert, ami képes arra, hogy felemelje és elmenekítse a kín poklából! Vajon egy narkós nem ugyanezt teszi, ahányszor kábulatért lihegve betolja a teste szövetébe az erőszakos falloszként meredő tűt? Mintha önmagát, a tudatát akarná megerőszakolni...

Ő sem különb. Talán csak annyiban, hogy neki nem adott az élet választási lehetőséget.

Glenvenor lehunyta a szemét. Csendes szenvedéssel várta azt a másfajta ritmust, ami akkor kel életre, amikor a szer hatására lecsillapul benne minden kín. Ettől egy időre újra embernek érezheti magát. Visszatérhet az életbe egy fél napig talán, és ezalatt ugyanúgy reagálhat mindenre, mint a többiek. Míg erre várt, szinte csikorgott a foga a görccstől, és még a lepedőt is izzadt csomóvá markolásza.

Aztán egyszerre csak a maró tűz alábbhagyott. A szürkesség ködként ilant el, és a reggel megtelt napfénnel, későnyári virágillattal, amely betüremkedett a lehúzott redőnyön. Jellegzetes, nedves növényillat, pára és sült hal szaga köszöntötte ezen a reggelen – a vidéki Anglia legjellemzőbb illatai.

A fiatalember felkelt az ágyról és gyorsan összepakolt. Mint általában az utazók, akik csak éjszakára keresnek egy átmeneti fészket, ő sem rámost ki az utazótáskájából. Csupán a legszükségesebbeket tette az asztalra, vagy a tenyérnyi fürdőszoba polcára. Most sebtében behordott mindent a nagy sporttáskába, mint akinek minden perc drága. Magas, szikár testének mozdulatai arról tanúskodtak, hogy általában minden téren sietve végzi a dolgát, mint aki igen nagy becsben tart minden órát az életéből.

Gyorsan tisztálkodott. „*Cicamosdás*” – mondta az anyja mindig, amikor azt látta, hogy a kis Philip csak felületesen magára locsolja a csapvizet, beszappanozza a legkritikusabb helyeket, aztán újra leöblíti magát, és már rohan is.

Tulajdonképpen nem kellett volna sietnie. Kényelmes tempóban autózva már koradélután utazása végcéljánál teázhatna. Még ahhoz is bőven maradna ideje, hogy szállást keressen a helyen, ahová a tudata olyan erősen hajtja. Ismét lehetetnyi boldogság szellője futott át rajta, hogy ma már ott lehet.

Még ma megérkezhet Upper-Swanlonba.

Glenvenor minduntalan már-már erotikus örömet érzett arra a gondolatra, hogy megpillanthatja végre azt a várost. Maga döntött úgy, hogy élete tevékeny részét még igyekszik a tanulás szolgálatába állítani, hogy

méltósággal és tartalommal töltse meg hátra levő, csekély számú napjait. Azt azonban maga sem értette, hogy mi ez a lelke titkos rekeszeiből feltörő, buja öröm. Mintha nemcsak ő döntött volna, hanem legbelső énje, a tudatalattija irányította volna afelé, hogy ebben a kicsi, eldugott egyetemvárosban kezdje el tanulmányait. Egy Isten háta mögötti, mítoszokkal átszőtt, cornwalli egyetemvárosban, ráadásul. És egy olyan szemesztert, amit talán már be sem tud fejezni...

Sporttáskával a kezében kilépett a vendégszobából a konyhába. A mosolygós devonshire-i asszony éppen egy cseréptátra rendezett parasztreggelit készített az asztalra, hozzá gőzölgő teát. Meglepetten pillantott fel az indulásra kész fiatal vendégre. Úgy emlékezett, az előző estén értésére adta, hogy egy reggelire is várja, amiért – jó angol szokás szerint – nem számít fel semmit.

– *Mán* indul az úr? *Aztat* hittük, itt *kőti* el a reggelit!

– Köszönöm, asszonyom – mosolygott rá a fiatalember. Nevetése a testes vidéki asszonyból is mosolyt csikart ki. – De mennem kell. Tudja, az iskola, a beiratkozás nem várhat...

– Igen, tudom én *aztat*... A diákok élete nem *eccerű!* De hová igyekszik *mán* az úr? Miféle *oskolába*?

– Az utam Upper-Swanlonba vezet, hölgyem. A Hittudományi Egyetemre.

– Ó, jóságos mindenség! Hát *vigyázzék* az úr arrafele!

– Mire kellene vigyáznom, hölgyem? – kérdezte mosolyogva Glenvenor. Mulattatta ez a teremtés, de egy kicsit szégyellte magát a miéértjén. Ám a helyzet adta komikum erre készítette, mégpedig az, hogy míg ő kötelességszerűen a maga tanult, legfelsőbb osztálybeli, kifinomult stílusában igyekszik ejteni az anyanyelvét, addig ez a jóra való asszony mennyire kerébe törí az. Egyszerűen nem tudta megállni nevetés nélkül ezt a buta kontrasztot. – Nos... Mitől kellene tartanom? Közúti ellenőrzéstől?

– *Rosszabbtű!* – az asszony lehalkította a hangját és közelebb hajolt. – Sokkalta *rosszabbtű!* Arrafelé tanyázik a *fekete Fúbus!* A fiatalúr nem ismerheti

ötet! A dombok között, meg a lápvidéken bujkál. De aztat is mondják, hogy ott szunnyad az *oskola* környékén... Hát csak *vigyázzék* az úr!

– Köszönöm, hogy figyelmeztetett, kedves hölgyem! – a férfi komolyságot erőltetett magára, nehogy megbántsa ezt a jóra való teremtést. De szíve szerint elkacagta volna magát. – Vigyázni fogok, ígérem önnek! Minden jót kívánok maguknak! Az ég áldja!

– Magát is... – az asszony tétován állt és megrázta a fiatalember feléje nyújtott kezét. A férje már talán a birkákkal foglalatzkodott, vagy a terményekkel; nem látszott sehoh. Az asszony nem is tett kísérletet arra, hogy előkerítse. Tipikus „bed-and-breakfast” szállásadó volt, akinél szinte naponta új arcok ülnek a vacsoraasztalnál, vagy kérnek szobát éjszakára. Bár arra bizonyára nem emlékezhetett, hogy bárki is kihagyott volna egy ingyen reggelit. Ráadásul, aki megtörte a rendet, éppen egy ilyen megnyerő, finom modorú, törékeny fiatalúr...

Glenvenor eközben kisetett a kapun és az egyik külső pajta árnyékában parkoló Aston-Martin csomagtartójába lökte az utazótáskát. A kecses sportautó minden tekintetben elütött a vidéki környezettől és a birkaürülékkel teli, gyomtól felvert aszfaltúttól. Ez az ellenhatás láthatóan nem zavarta őt. Szándékosan került el a település hivalkodó szállodáját, hiszen ott sem tudott volna többet pihenni, mint egy effajta helyen...

Mikor beült a sötétzöld sportkocsiba és ráadta a gyújtást, egy pillanatra visszanézett az udvarház felé. A reggeli éles napfényben – ami legalább annyira volt ritka errefelé, mint egy ilyen farmon parkoló Aston-Martin – megpillanthatta a mosolygó asszonyka kerekded alakját. Amaz a tisztelete jeléül kijött a kapuhoz, hogy integessen távozó vendégének.

Philip Glenvenor mosolyogva visszaintett neki. A lelkében a kedves gesztus mellett valami apró, fojtó, savas érzés kavargott és nem volt nehéz rájönnie, mi az.

Az irigység.

Az irigység ennek az asszonynak, meg a férjének az egészsége, a lelki békéje, a viszonylag biztonságos jövőképe láttán. Glenvenor számára számtalan dolgot megadott a sors: főnemesi dinasztiát, tökéletes anyagi hátteret, előnyöket. De ebben a pillanatban mindezeknél sokkalta többet jelentett az, amit ebben az egyszerű teremtésben megtapasztalt: a kicsattanó egészség és az életerő. Még azzal együtt is vonzónak látta, hogy ilyen mélyen gyökerezett benne a babonáság.

Erőszakkal rántotta vissza magát a lelki szakadék pereméről: attól, hogy keseregni kezdjen. Keményen a gázra taposott. A könnyed luxusautó félreseperte az útról az ürüléket, a gázt, meg a szétszóródott kavicsokat, amint kilőtt az A364-es főút irányába, Exeter és Upper-Swanlon felé.